

Стихотворения в проза

1. МАРИЯ МАГДЕЛИНА.

Сетни багри от умиращото слънце потжнаха в приказно теменужна ткан и плахи светлини, кат от тлеющи свещи загаснаха в диплите на нощта.

Пияна и безумна тълпата напускаше Голгота.

Тайнствено мълчание разве воал над кедрите и нощта.

Сама, в тъмна туника и шарф, с разголени блудни ръце в скъпоценен блесък, бледа ридаше Мария Магделина. И силкав стон проплакваше над притаената в греха нощ:

— Исусе, Исусе!

Ресните ѝ тежки засениха тъмните с шеметна омая очи. И ето нейде сам и замислен между кедрите тя виде Исус. Пурпурна мантия обвиваше тялото му и в златен ореол блестеха копринените коси. В ръката му гореха тъмните цветя, които тя плачуща разтла над телото му в скръбната нощ.

Бела, в тайнствен знак ръката му се сведе над нея и чудни дантелени сияния сплетяха чар над тъмната нощ; гласът му по-тих, по-нежен от шепота на кедрите, кат батифон се разля над нея:

— Бъди благословена ти, която първа посе в адската нощ цветовете на верата от светлината на моите чертози.

Бъди благословена ти, която първа чрез потока на порока достигна обетования хълм... Трижд благословена бъди жена!

2. * * *

Ти никога вече нема да надникнеш из глухия и безсветлинен прозор.

— — —

Навън снегът плете от нежни цветове гирлянди въз скелета на мъртви дървеса. Безсветлинен денът размета огромни сиви криле и плаха и безстона се рее молитвата му в дремлив и безконечен танц от бели словеса.

Ти никога вече нема да седнеш до глухия и безсветлинен прозор.